

ใจใหญ่

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ทำไมเราต้องให้อภัย”

หลวงพ่อบ : มันเรื่องปัญหาเด็กใจ เด็กรวยรุ่น

ถาม : ผมเป็นเด็กอายุ ๑๔ ย่าง ๑๕ ที่มีปัญหาเยอะมาก มีเรื่องกับคนอื่น ผมมีเรื่องกับเพื่อนของเขา แต่เขาออกตัวให้ แถมยังพูดคำสรว้อยทำทนายว่าไม่กลัวหรอก ผมอยากวิ่งเข้าไปต่อหน้าหน้ามากเลยครับ แต่แม่ก็สอนตลอดว่าอย่ามีเรื่องเลย มันไม่ดี แต่เขาอยากมีเรื่องกับเรา เราควรจะให้ให้อภัยเขาไหมครับ หรือทำให้เขาเจ็บตัว

ตอบ : นี่พูดถึงปัญหาวัยรุ่นเนาะ ปัญหาวัยรุ่น วัยรุ่นพลังงานเยอะมาก เด็กแว้น เด็กที่มันมีปัญหามันก็เกิดจากวัยรุ่น ถ้าวัยรุ่นแล้วทางรัฐบาลเขาจะให้เล่นกีฬา ถ้าเด็กวัยรุ่นมันหัดเล่นกีฬา มันเพิ่มทักษะชีวิต แล้วมันยังทำประโยชน์ของมันนะ ฉะนั้น ถ้าวัยรุ่นไม่มีทางออก เขาพยายามขบขันของเขา ความขบขันของเขา ฉะนั้น เวลาวัยรุ่นเขาไปเจอกัน เวลามันมองหน้ากันก็ไม่ได้ มองหน้ากันนะหาเรื่องเลย ทุกอย่างมันเป็นไปตามประสาเด็ก ถ้าประสาเด็ก

“ผมเป็นเด็กอายุ ๑๔ ย่าง ๑๕”

อายุ ๑๔-๑๕ สมัยเราเป็นเด็กอายุ ๑๔-๑๕ เราจะมีความคิดอย่างไร เราก็มีความคิดอย่างนั้นนะ เพราะโลกของเด็กใจ ในโลกของเด็กก็ความคิดของเขา ถ้าความคิดของเขา แล้วเด็กมันต้องการการยอมรับ เพราะการเลี้ยงดูมาตั้งแต่ทารก ตั้งแต่เด็กน้อย ทุกอย่างพ่อแม่ให้หมดเลย ก็อยากจะให้พ่อแม่ชมว่าเราเป็นคนดี เรามีความสามารถ เด็กมันต้องการการยอมรับๆ ธรรมชาติของเด็ก ถ้าธรรมชาติของเด็ก

ฉะนั้น พอรรถรมชาติของเด็กมันส่งออกด้วยความรุนแรง ถ้าส่งออกด้วยความรุนแรง ความที่จะให้เข้าใจเรื่องอย่างนี้ได้มันเข้าใจได้ยาก พอเข้าใจได้ยาก สิ่ง que เข้าใจได้ยากจะทำแล้ว แบบว่ามันมองมุมเดียวไป

ดูสิ เวลานั้นปามา เราเคยไปเที่ยวปานะ ไปติดน้ำป่า ก้าวก้าวหนึ่ง ขึ้นมาเป็นศอกๆ เลย หนีไม่ทันหรอก อยู่ในปานะ เสียงน้ำไหลมา เพราะเราไม่มีประสบการณ์ไง เสียงน้ำปามา นะ ในความรู้สึกของเรา เพราะเราเป็นคนเมืองไง เฮ้ย! เฮลิคอปเตอร์ใครมาวะ เสียงเหมือน ใบพัดเครื่องบิน ผับๆๆ

มันรุนแรงนะ น้ำปามันไหลผ่านปามา มันชัดมา ปานี้ราบไปหมดเลย ใ้เราก็นั่งฟังอยู่นะ ไม่รู้หรอก แต่พอน้ำเริ่มมา เห็นน้ำมา เราจะก้าวหนี พอก้าวหนึ่งขึ้นมาก้าวหนึ่ง คู้! มันขึ้นไป เป็นศอก หนีไม่ทัน ไปติดกับน้ำป่าอยู่ ๓-๔ ชั่วโมง เกือบตาย

อันนี้พูดถึงเวลาว่าน้ำปามันรุนแรงไง เราเปรียบเทียบถึงอารมณ์ของวัยรุ่น อารมณ์การ ส่งออกมันรุนแรง ที่นี้ความรุนแรงแล้วเราจะยับยั้ง เราจะบอกให้เขาได้คิดเนี่ยยากมากเลย

ฉะนั้น พอให้ได้คิด ให้ได้สำนึก มันเป็นความยากมาก แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นแบบนี้ เพราะเราเป็นวัยรุ่นมาก่อน เราเป็นวัยรุ่นมาก่อน เราอยู่ในสังคม วัยรุ่น ประสาวัยรุ่นมันก็รุนแรงพอสมควร แล้วเราบวชแล้วเรากลับมาเยี่ยมบ้าน พวกเพื่อนๆ เขาก็มาเยี่ยมเยียนกัน ก็พูดถึงปัญหา นี้ เขาคุยกันเองไง บอกเดี๋ยวนี้เพื่อนคนนี้จะไปหาเรื่องคน นู่น ไปหาเรื่องคน นี้ เราก็เตือนเพื่อนบอกว่าอย่าไปทำอย่างนั้นนะ

เพื่อนมันย้อนกลับใจ เมื่อก่อนแข็งนะเป็นหัวหน้าเลย เอ็งพาทำทั้งนั้นเลย มันถามกลับ อย่างนี้เลยนะ

เราบอก อ้าว! ก็ตอนนั้นกูยังไม่ได้บวชเว้ย กูยังไม่มีปัญญาไง ตอนนี้มีปัญญาแล้วนะ

นี่เวลาเจอมันเจอปัญหาอย่างนี้ เพราะตอนนั้นเราก็เป็นแบบนี้แหละ เราจะบอกว่า ถ้าเราไม่ได้ศึกษา เราไม่ได้ฝึกหัดมาเลย เรามีความรู้สึกนึกคิดอย่างนั้น อารมณ์อย่างนั้นมันก็เป็นอารมณ์ของพวกเราดู๊ว

แต่ถ้าเราพัฒนาของเราแล้วนะ เราพัฒนาแล้ว เราเห็นโทษของมันแล้ว แล้วเรามาปฏิบัติของเราแล้ว เราจะเห็นเลย เห็นว่าถ้าทำอย่างนั้นนะมันมีแต่ความผิดพลาด มีแต่ความผิดพลาดเลย คนทำก็ผิด คนได้รับผลกระทบก็ผิด พ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายก็ผิด เจ้าหน้าที่ที่จะต้องเข้ามาสืบสวนสอบสวนก็เป็นภาระ เราทำคนเดียววะ แค่ว่าเป็นคนเริ่มทำ มันมีผลเป็นลูกโซ่ไปกระทบกระเทือนกันไปหมดเลย

แต่ถ้าเรามีสติปัญญาขยับขยับของเราได้ นี่ไง ถ้าคนที่มีสติมีปัญญา แล้วถ้าเห็นโทษของการที่ว่าเราขาดสติคนเดียว แล้วเราทำปัญหาไป กระทบกระเทือนไปเป็นวงกว้างไปหมดเลย แล้วทุกคนจะมีผลกระทบไปหมดเลย ใ้ฉันผลกระทบทางโลกนะ ที่เราเห็นๆ กันนะ

แต่ถ้าผลกระทบทางธรรม เขาถามว่า ทำไมต้องให้อภัย ทำไมต้องให้อภัยละ

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรนี่สำคัญมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ไง เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร คนที่มันจะจองเวรจองกรรมกันมันมีเวรมีกรรมกันมาอยู่แล้ว อย่างวัยรุ่นน ทำไมแข็งต้องเป็นกลุ่มนั้น ทำไมต้องเป็นกลุ่มนี้ แล้ว ๒ กลุ่มนี้จะมีปัญหาทั้งหมด

ดูสิ ซอย ๕ กับซอย ๖ ซอย ๕ ก็กลุ่มหนึ่ง ซอย ๖ ก็กลุ่มหนึ่ง เกิดมาตั้งแต่เป็นวัยรุ่นนะ จนอายุมากขึ้นมา เขาต้องประหัดประหารกันทั้งชีวิตเลย ส่วนใหญ่มันจะมีวัยรุ่นประจำซอยแล้วซอย ๕ กับซอย ๖ แล้วก็มีปัญหากันมาทั้งชีวิต มันแปลกใหม่

นี่เราจะย้อนกลับมาว่า เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร มันต้องมีเวรมีกรรมกันมาต่อกันมันถึงมาเกิดสภาวะแบบนี้ แล้วจะต้องให้ทั้งชีวิตเลยจะต้องมากกระทบกระเทือนกันไปทั้งชีวิตเลย แล้วก็ยังส่งต่อให้รุ่นต่อๆ ไปนะ “มึงจำไว้วะ มึงต้องมีศักดิ์ศรีนะ ซอยเรามีชื่อเสียงนะ

ชอยเรามีมาตราชูณนะ ชอยเรา” มันส่งความแค้นต่อเป็นรุ่นๆ ไปเลย แล้วทำไมเราต้องไปเกิดในสภาพแบบนี้เนี่ย นี่ไง กรรมเก่ากรรมใหม่ไง มันมีที่มาที่ไปทั้งนั้นนะ ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนตรงนี้

เราจะบอกเลยนะ คนที่ให้ภัยได้ต้องใจยิ่งใหญ่ ถ้าใจเล็ก ใจคับแคบ มันก็อย่างที่ว่าใจเล็ก ใจคับแคบ คิดได้แค่นั้นไง ที่ว่ารุ่นใหญ่ส่งให้รุ่นต่อๆ มาไง “พวกเรามีศักดิ์ศรีนะ มันเป็นศักดิ์ศรีประจำหมู่บ้านเราเนะเว้ย”

มันเป็นศักดิ์ศรี แต่ไม่ได้คิดเลยนะว่าความดีงาม ความดีงาม สิ่งที่เป็นธรรมเป็นศักดิ์ศรี ถ้าศักดิ์ศรีอย่างนี้ต้องศักดิ์ศรีของพระเจ้าอโศกมหาราช

พระเจ้าอโศกมหาราชส่งสมณทูต สิ่งที่ธรรมทูตออกไปเป็นสาย ๙ สาย ท่านคิดใจ จน ๒,๐๐๐ กว่าปี สิ่งในโลกได้รับความร่มเย็นเป็นสุขได้มาจากไฉนของพระเจ้าอโศกมหาราช ท่านได้คิดของท่าน ท่านได้ทำของท่าน ท่านได้เผยแผ่มาแล้วมันตกผลึกในสังคม นี่! นี่ถ้าพูดถึงศักดิ์ศรีต้องเป็นศักดิ์ศรีอย่างนี้

ถ้าศักดิ์ศรีเป็นคุณงามความดี ศักดิ์ศรีเพื่อความร่มเย็นเป็นสุข ศักดิ์ศรีเพื่อความสงบระงับของโลก นั่นคือศักดิ์ศรีอย่างนี้ ไซ้ แต่ศักดิ์ศรีตีหัวกัน ศักดิ์ศรีทำลายกัน อย่างนี้ไม่ใช่ ศักดิ์ศรี มีแต่บาดแผล มีแต่เข้าโรงพยาบาล หมอเย็บ ศักดิ์ศรีอะไรของเอ็ง นี่เป็นความคิดใจ

ฉะนั้น เราจะบอกว่า สิ่งที่จะทำสิ่งนี้ได้มันต้องจิตใจที่ยิ่งใหญ่ ถ้าจิตใจที่ยิ่งใหญ่มันต้องมีการฝึกหัด เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนเรื่องทาน เรื่องทานถ้าเรามองผิวเผินนะ มันก็คือการให้ แต่ถ้าเรื่องทานถ้าเรามองให้ลึกซึ้งนะ เรื่องทานคือการตัดแปลงหัวใจของสัตว์โลก

นี่พอตัดแปลงหัวใจของสัตว์โลก มันธรรมดาไซ้ใหม่ เพราะธรรมดาของคนเวลาคนทำบุญกุศลด้วยหน้าด้วยตา ทำบุญกุศลแล้วเพื่อจะเอาคุณงามความดี อันนั้น เห็นไหม ท่านเขาให้ตัดแปลงกิเลส ตัดแปลงให้หัวใจมันพัฒนา ให้จิตใจมันยิ่งใหญ่ ให้จิตใจมันพัฒนา ใฉนี้

ไปทำงาน ไปทำบุญกุศลแล้วยังจะไปอยากได้อะไรดี อยากหน้าใหญ่ใจโต ยังอยากขึ้นไปอีก นี่กิเลสก็ซ้อนเข้ามาอีก

แต่ถ้าโดยธรรมชาติของทั่วไป ทานนี่นะ เขาจะพัฒนาหัวใจของสัตว์โลกนะ พัฒนานะ แล้วถ้าทานที่มหาศาลคือทานทำบุญทิ้งเหว ในหลวงปิดทองหลังพระ ทานแท้ๆ คือปิดทองหลังพระ เพราะการปิดทองหลังพระคือพัฒนาหัวใจ คำว่า “ปิดทองหลังพระ” ไม่มีใครรู้กับเราใช่ไหม ไม่มีใครรับรู้ในการทำบุญกุศลของเราใช่ไหม ถ้าทานที่ยิ่งใหญ่คือปิดทองหลังพระ

แล้วในอุดมการณ์ของเรา ปิดทองกันพระ ถ้าจะทำคุณงามความดี เราไม่ให้ใครรู้ เราพยายามทำได้ดินนะ เพราะเราดูแบบมาจากหลวงตา

หลวงตา สมัยเราอยู่กับท่าน ท่านทำคุณงามความดีได้ดินทั้งนั้นนะ ก่อนที่จะออกมาโครงการช่วยชาติฯ ท่านแบกโลก ท่านช่วยโลกมาเยอะ แต่ไม่มีใครรู้หรอก แล้วท่านบอกว่าไอ้ที่รู้ๆ นั้นนะ ไอ้ที่นั่นนะอยากดังอยากใหญ่ อยากมีหน้ามีตา

แต่ถ้ามันเป็นความจริง ถ้ามันจริงต้องไม่ให้มีใครรู้เลย แล้วต้องห้ามให้ใครรู้ด้วย ถ้าเอ็งให้ใครรู้ได้แสดงว่าเอ็งไม่แนบเนียน เอ็งทำไม่เป็น เอ็งไม่ใช่ผู้มีปัญญาแท้

ผู้มีปัญญาแท้ๆ เขาทำไม่ให้ใครรู้เลย นั่นนะบุญที่แท้จริง บุญที่ยิ่งใหญ่ ฉะนั้น ปิดทองหลังพระ ถ้าทำอย่างนี้ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันนี้ประเสริฐมาก

อุบายของการให้ทานๆ การให้ทานคือการดัดแปลงหัวใจของตอนนี้อันดับ ๑ อันดับ ๒ สังคมได้การเสียสละ สังคมได้รับทรัพยากรนั้น สังคมนั้นจะอยู่อาศัยกันด้วยความราบรื่น นี่สังคมมันจะดีขึ้น ถ้าสังคมดีขึ้น ไอ้ที่นั่นเป็นผลของสังคม นั่นเป็นผลของวัตถุนะ แต่ผลจริงๆ มันผลของบุญนะ ผลของบุญคือหัวใจของสัตว์โลก หัวใจของคนที่ดีงาม

หัวใจที่ดีงาม ทาน ถ้าทานที่สะอาดบริสุทธิ์ ทานที่เป็นบุญจริงๆ มันทานอย่างนี้ ปิดทองหลังพระ ทำคุณงามความดีแล้วไม่ต้องให้ใครรู้ ไอ้ที่ทำงานแล้วอยากให้ใครรู้ ทำบุญแล้วหน้าใหญ่ใจโตนั่นนะ ไอ้ที่นั่นนะกิเลสมันซ้อนมา นั่นนะกิเลสมันหลอกหลวงมา

ฉะนั้น เวลาของเรา นิสัยเราเป็นแบบนี้ ใครทำบุญกุศลถึงวางไว้ๆ ความยิ่งใหญ่มันอยู่ที่ใจเอ็งนั่นนะ ตั้งแต่เอ็งคิด เอ็งอยากให้ แล้วให้มาแล้ว สิ่งที่ให้มามันเป็นประโยชน์ไม่เป็นประโยชน์ ถ้าเป็นประโยชน์ สรรพสิ่งทุกอย่างเป็นประโยชน์หมดละ คนที่รับ ผู้ที่มีปัญญา นี่หัวใจที่ยิ่งใหญ่เขาเสียสละนะ แล้วเราเป็นผู้ที่บริหาร เราจะเอาของนี้มาทำให้มันสุ่ยสุ่ยได้ อย่างไร เราทำเพื่อประโยชน์ทั้งนั้นนะ ถ้าทำแบบนี้ นี่การฝึกหัด

ที่นี้การฝึกหัด เขาบอกว่า ทำไมต้องให้อภัย

ให้อภัยไม่ได้หรอก ก็เลสมันท่วมหัว ทิฐิมันจะให้อภัยใครไม่ได้ เสียศักดิ์ศรี เสียความเป็นมนุษย์ มนุษย์ต้องควงปืนสองกระบอก ยิงทั่ว นั่นนะมนุษย์ มนุษย์ที่แท้จริงนะ แล้วมันจะยอมใคร มันยอมใครไม่ได้หรอก

แต่ถ้ามันได้ฝึกหัดอย่างนั้นนะ ฝึกหัดหัวใจนะ ถ้าหัวใจมันยิ่งใหญ่ หัวใจมันต้องใหญ่ ถ้าหัวใจมันต้องใหญ่ เรารู้เท่าอารมณ์เราเอง

อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้านะ พระอริยเจ้าเป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี เป็นพระอรหันต์ ท่านรู้ถึงผลกระทบไป ชั้นที่สะอาดบริสุทธิ์ถ้ามันกระเพื่อม ท่านรู้แล้ว ความคิดนี้มันคิดดีหรือคิดชั่ว ถ้ามันคิดดี พุดออกไปแล้วมันกระทบกระเทือนใครบ้าง ท่านไม่พุดนะ ความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้านี้สุดยอดมาก

ดูหลวงปู่สีเราสิ ไปเถอะ ท่านนิ่งเฉย ไม่ใช่ไม่รู้ นะนะ นั่นสุดยอดเลยละ ความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้ามันรู้จบโลกธาตุ รู้รอบ รู้ทั้งใจเราและใจเขา รู้จบกระบวนการ แล้วนิ่งอยู่ เห็นไหม นี่ใจที่ยิ่งใหญ่

แต่ใจพวกเรามันมีแต่กิเลส ใจของเรายังอยากให้คนชม อยากให้คนว่ากุดี ถ้าอยากให้คนว่ากุดี เราจะให้อภัยใครได้ละ แต่ถ้าใจที่ยิ่งใหญ่จะเป็นแบบนั้น ใจที่จะให้อภัยได้ใจต้องใหญ่ พอใจต้องใหญ่

ย้อนกลับมาผู้ถามอายุ ๑๔-๑๕ ใจ อย่างที่ว่าถ้าทำไปแล้วมันผลกระทบกระเทือนถึงใคร

จิตใจคันแล้ว ไม่สู้ไม่ได้แล้ว หันหน้าไปจะล่อเขาเลย นี่จิตใจคับแคบไป ใครเห็นใครแถมไม่ได้
ใจ

จิตใจที่ยิ่งใหญ่ ถ้าเรายิ่งใหญ่ นะ เราอยู่เฉยๆ เพื่อนจะยุใครมันเรื่องของเขา ถ้าสุดท้าย
แล้วถ้าเขาทำไม่ได้ เราค่อยบอกเพื่อนทีหลังนะ พอเพื่อนมารู้ทีหลังนะ เราจิตใจที่ยิ่งใหญ่กว่า
ยิ่งใหญ่กว่า เราคุมเพื่อนเราได้ด้วย ฝ่ายตรงข้ามถ้ามันเห็นอย่างนั้นมันจะยอมรับด้วย นี่พูดถึง
ว่าทำไมต้องให้อภัย

เราจะบอกว่า การให้อภัยได้นะ คุณ อองศ์สมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้าให้อภัยหมดละ
ให้อภัยเขานะ แล้วไม่ตอบโต้ด้วย สิ่งที่ไม่ตอบโต้ได้นะ สิ่งที่ไม่ตอบโต้ บาปอกุศลของเขามหาศาล
เลย

ในสองฝ่ายมีอาวุธหรือว่ามีกำลังที่พอจะปะทะกันได้ ปะทะกันนี้เสมอภาค ผู้ที่มีกำลัง
มากกว่าทำลายผู้ที่มีกำลังน้อยกว่า เขาถือว่าไม่ใช่ลูกผู้ชาย รังแกคนอ่อนแอกว่า ผู้ที่มีกำลังกว่า
ไปรังแกสตรีเพศ รังแกผู้หญิง สังคมดิฉันนินทา

แต่ผู้ที่มีปัญญายับยั้งความคิดของตนได้ ยับยั้งความคิดของตนได้แล้วควบคุมปัญหา
ได้ จัดการปัญหาได้ ดูแลได้ นี่ยิ่งใหญ่นะ จิตใจที่ยิ่งใหญ่ใจ

นี่พูดถึงการให้อภัยนะ การให้อภัย ภาษาเราเลยนะ ธรรมะที่สูงส่ง เพียงแต่ว่าโลกมอง
กลับ มองว่าหน้าตัวเมีย ไม่กล้าสู้ เหมือนพระเลย เวลาบวชพระ “จนตรอกใช้ไหมถึงมาบวช
พระ เลี้ยงชีพไม่ได้แล้วสึกค่อยมาบวชพระ” ถ้าคนจิตใจต่ำต้อยเขาคิดอย่างนั้น บวชหนีทุกข์มา
เพื่อจะมาเสวยสุขในศาสนา

แต่ถ้าพูดถึงผู้ที่มีปัญญานะ ผู้ที่มีปัญญา พ่อแม่มีลูกคนเดียว พ่อแม่ไม่ยอมให้บวช
เขาอยากบวชใจจะขาด ทรัพย์สินทางโลกมหาศาล เขาก็อยากจะบวชของเขา คนที่จิตใจที่เขา
บวชเพื่อพ้นทุกข์ เขาบวชเพื่อประพฤติปฏิบัติ เวลาบวชมาแล้วไม่ใช่บวชมานั่งกินนอนกินใจ

บวชมาแล้วนะ ไ้โฮ! เขาฝึก เขาขวนขวาย เขาพยายามฝึกหัดภาวนาของเขา เขาสู้กับกิเลส
ของเขา เขาอดอาหารของเขา เขาเดินจงกรมของเขา

**หลวงตาท่านเดินจงกรมจนเลือดออกฝ่าเท้า พระโสณะเดินจงกรมจนทาง
จงกรมมีแต่เลือดไปทั้งนั้นเลย** นี่เวลาเขาบวชมาเขาบวชมาเพื่อความมุมานะ เขาบวช
มาเพื่อเร่งความเพียร บวชมาเพื่อจะต่อสู้กับกิเลส แล้วกิเลสมันเป็นนามธรรมที่มองไม่
เห็นด้วย บวชมาเพื่อเอาชนะตัวเอง ความบวชที่ยิ่งใหญ่ของเขา

แต่เขาบอก “ไม่มีจะกินใช่ไหมถึงมาบวช อยู่โลกไม่ได้ โลกเขาบีบบังคับแล้วหนีมา
บวช” นี่เวลาเขาคิดกันไป เวลาเขาพูดอย่างนี้บ๊อบ พระก็เลยไม่มีบวช พระไม่กล้าบวช พระก็เลย
ไม่มีในประเทศไทย แต่นี้พูดถึงคนที่เขาดียังมีใจ

นี่พูดถึงว่าทำไมต้องให้อภัย

คำว่า “ให้อภัย” การให้อภัยคือว่าคนที่มีความผิด คนที่สูงส่งกว่าให้อภัยคนจิตใจที่ต่ำต้อย
จะมีอายุมากหรืออายุน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่มีสติปัญญาระลึกได้หรือไม่ ถ้าไม่มีสติปัญญา
ระลึกได้ นั้นเขายังเป็นทารกอยู่ ถึงอายุชั้วมาก มีอายุมาก อายุชราคร่ำคร่า แต่พฤติกรรมวุฒิ
ภาวะในจิตยังอ่อนแอ ยังเป็นทารกอยู่ ให้อภัยใครไม่ได้ ทำสิ่งใดไม่ได้ แต่ผู้ที่มีสติปัญญา
แม้แต่จะเป็นเด็กน้อย แต่ถ้ามีสติปัญญารับรู้สิ่งนี้ได้

ในปัจจุบันนี้คนที่แบบว่าจะช่วยคนทุกข์คนยาก เห็นคนมีปัญหาเข้าไปช่วย นี่จิตใจเขา
ช่วยได้ คนไม่ทอดธุระ สังคมอย่างนี้เป็นสังคมให้สุขสงบ สังคมที่อบอุ่นนะ แต่สังคมที่ไม่มีสิ่งใด
มันก็ทุกข์ก็ยากไป นี่พูดถึงว่าถ้าทำได้นะ ถ้าทำได้ ฉะนั้น ทำได้มันต้องเป็นธรรมจริงใจ แต่
ตอนนี้เป็นพวก ๑๘ มงกุฏ ตั้งมูลนิธิเพื่อจะช่วยเหลือโลก แล้วก็เที่ยวเรียไร เที่ยวหลอกลวง
มันมีร้อยแปด

ฉะนั้น เราจะทำคุณงามความดีของเรา ปิดทองหลังพระ แล้วถ้าเราทำได้มากได้น้อย
แค่ไหนเราก็ทำของเราตามแต่ความสามารถของเรา แล้วเราก็มีสติปัญญาของเรา

ใครๆ ก็อยากทำคุณงามความดีทั้งนั้นนะ ถ้าใครมีกำลังที่ทำคุณงามความดีได้มาก น้อยแค่ไหนก็ทำของเขา ถ้าเรามีสติปัญญา เราก็จะทำคุณงามความดีของเรา เราไม่ต้องการให้ใครมาชักนำ ถ้ามันไว้วางใจได้ อะไรก็ได้ นั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ ถ้ามันไว้วางใจไม่ได้ ไม่ต้องไปยุ่งกับเขา

นี่เราจะบอกว่า ถ้าพูดส่งเสริมกันแบบนี้ไง ทำดีๆ ใจพวกนั้นก็จะไปตั้งเลย “มาเลย ที่นี้ทำดี มาได้เลย ที่นี้ทำความดี” อย่างนั้นเราไม่เข้าไปยุ่งกับเขา มันต้องมีปัญญาไง ถ้ามีปัญญาแล้วเราก็ไม่เป็นเหยื่อของโลกไง

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าทำไม่ต้องให้อภัย

การให้อภัยคือการชนะกิเลสของตัวเอง ว่าอย่างนี้เลยนะ การให้อภัยเขาคือชนะทิฐิมานะของตัวเอง ความยึดมั่นถือมั่นตัวตนที่ยิ่งใหญ่ ถ้ามีสติปัญญา เราชนะตัวตนของเรา เราชนะตัวตนของเราได้ เราถึงให้อภัยคนอื่นได้

การที่เราเอาชนะตัวตนของเราได้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ หรือก แสนยาก ถ้าเราเอาชนะเราได้ เอาชนะตัวเราได้ เอาชนะทิฐิมานะของเราได้ เราก็ให้อภัยเขา

แล้วภาษาเรานะ ถ้าวันไหนเขาระลึกได้ เขาคิดได้นะ เขาจะคิดถึงว่า เพราะเราสามารถทำให้เขาเจ็บปวดได้ เราสามารถทำให้เขาเสียหายได้ แต่เราไม่ทำ เราให้อภัยเขา ให้อภัยเขา ที่เขาทำสิ่งใดมาเขาอาจจะคิดไม่ถึงก็ได้ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ได้ ทำผิดพลาดก็ได้ เรื่องของเขา แต่ถ้าเขาตั้งใจจะทำเรา อันนั้นก็กรรมของสัตว์ เพราะถ้าเขาตั้งใจทำเรา แล้วเราทำตอบสนองไป มันก็ต้องมีผลทางคดีต้องขึ้นโรงขึ้นศาลไปด้วยกัน

แต่ถ้าเราเป็นฝ่ายให้อภัยเขา แล้วถ้าเขาจะทำเรา เราเป็นผู้เสียหาย เราไม่ใช่พูดอย่างนั้น ถ้าผู้เสียหาย เราจะบอกว่ากรรมมันมีไง ไม่ใช่ที่เราคิดดีแล้วเราจะสะอาดบริสุทธิ์ผู้ผิดเองไม่มีใครมาแตะต้องเราเลย มันไม่มี มันไม่มีหรือ เราจะพูดผ่องขนาดไหนมันก็มีคนมารังแกเราทั้งนั้นนะ ในโลกแห่งความเป็นจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ “ภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกเธอโดนโลกธรรมกระทบรุนแรง เธออย่าเสียใจ ให้มองดูเรา”

คุณค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์นะ เป็นผู้ที่มีฤทธิ์มีเดชนะ ยังโดนทำร้ายขนาดนั้น เพราะอะไร เพราะมีกรรมเก่าไง แต่กรรมเก่าก็ทำได้แค่วัตตุง แต่ไม่สะเทือนใจของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรอก มันเข้าถึงธรรมอันนั้นไม่ได้หรอก พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ จะเข้าถึงหัวใจอันนั้นไม่ได้หรอก นั้นนะนิพพานไปแล้ว แต่เศษของกรรมๆ เพราะร่างกายยังมีอยู่ สิ่งที่ยังจับต้องได้มันมีผล มันกระทบนะ นี่ใจเราทำของเราเพื่อประโยชน์กับเรา

แต่จะบอกว่า ให้อย่างเราคิดให้เป็นผ้าขาว ให้สะอาดบริสุทธิ์ ไม่มีอะไรสิ่งใดมาทำให้เศร้าหมองเลย มันไม่มีอยู่ในโลกนี้หรอก ผ้าขาวมาแขวนไว้เดี๋ยวมันก็เลอะ ผุ่นมันก็จับ มันไม่มีหรอกผุ่นไม่มีอยู่ในโลกนี้

นี่ก็เหมือนกัน เราจะคิดให้ได้ตั้งใจเรามันไม่มี แต่เรารักษาใจเราดีกว่า เห็นไหม รักษาใจเรา เรามีศีล เรามีสมาธิ ฝึกหัดใช้ปัญญาให้ใจเรายิ่งใหญ่ ใจต้องใหญ่ พอใจต้องใหญ่ไปอยู่ที่ไหนเราอภัยให้เขาได้หมดเลย มันไปภาวนาที่ไหน เสียงกระทบกระทั่ง เสียงรบกวนอะไรก็ให้อภัยเขา

เว้นไว้แต่ถ้ามันเป็นสังคมที่ไม่ไหว สังคมที่ว่ามีดีบอด เขาทำอย่างนั้นเราก็หนีเสียเพราะว่าไม่ไหวๆ อย่างนั้นไม่ได้หรอก เราภาวนาไม่ได้หรอก มันอยู่ในสังคมอย่างนั้นนะ สังคมที่ว่าสังคมเหลวไหล แล้วเราจะไปทนอยู่กับสังคมที่เหลวไหล เว้นไว้แต่ถ้าเราไปปฏิบัติที่ไหนมีปัญหา เราก็หลบหลีกของเรา หลบหลีก หลบหลีกของเราไป นี่พูดถึงว่า ใจเราใหญ่แล้วเราไม่ไปเฟ่งโทษใครทั้งสิ้น กรรมของสัตว์ มันเป็นกรรมของเขา

นี่เขาถามว่า ทำไมต้องให้อภัย แล้วเขาบอกว่า “แต่แม่ก็สอนตลอดว่าอย่าให้มีเรื่อง มันไม่ดี แต่เขาก็อยากมีเรื่องกับเรา”

เขาอยากมีเรื่องกับเราก็อย่างที่ว่านี่ไง มันไม่ถูกชะตา มีเวรมีกรรมต่อกันแล้วเห็นแล้วมันสะเทือนหมดนะ แต่ถ้ากรรมดีนะ เห็นแล้วมันถูกชะตานั้น เออ! ใจนี่เพื่อนแท้ ถ้ากรรมดีนะ เออ! เจอเพื่อนแท้ เจอเพื่อนแท้ มันไปกันได้

คนเรานะ เพื่อนแท้ เพื่อนตายหายากนะ คนที่มีวุฒิภาวะทำบุญมาใกล้เคียงกันนี้หายากมาก ถ้ามีเพื่อนตาย มีเพื่อนแท้ อันนั้นถือว่าบุญกุศลนะ แต่ส่วนใหญ่แล้วมันก็จะมีความขัดแย้ง มีความเข้าใจผิด แล้วมันจะมีปัญหาไปหมดนะ

ฉะนั้น แม่สอนว่าอย่าให้มีเรื่องกับใคร แต่เขาอยากมีเรื่องกับเรา

แต่เขาอยากมีเรื่องกับเรา เราก็บอกกับผู้ใหญ่ เราบอกกับผู้ใหญ่ บอกครู บอกอาจารย์ ปกครอง บอกต่างๆ ว่ามันมีปัญหาอย่างนี้ แล้วถ้าเขาช่วยปกป้องได้ก็ช่วยปกป้อง ถ้าเขาช่วยปกป้องไม่ได้ เราก็ใช้ปัญญาของเราพยายามพาชีวิตของเรานะ

ทำไมต้องให้อภัย

ให้อภัยเพราะเราเชื่อมั่นในพระพุทธรู้ เราเชื่อมั่นในศาสดาของเรา ศาสดาของท่านสอนแบบนี้ สอนให้สัตว์ เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร แต่โลกมันจะจองเวรจองกรรมทั้งนั้นนะ

แล้วโลกนะ พูดถึงประชาโลกนะ โลก ถ้าจะเป็นผู้บริหาร ผู้นำประเทศต้องมีสติปัญญานะ เพราะเวลาการเมืองระดับโลก โอ้โฮ! มันเครียดทั้งนั้นนะ แล้วเราจะไปซื้อๆ อยู่

ซื้อ แต่ต้องทันโลก ผู้ปกครองต้องฉลาด ถ้าทางโลก ทางโลกเขาเรียกว่าพลีๆ แบบว่าการตกลงข้อสัญญาระหว่างประเทศ ยึดครองประเทศนี้เราเสียหายนะ จะซื้อซื้อๆ เป็นผู้บริหารไม่ได้ ผู้บริหารต้องฉลาด แล้วต้องฉลาดแบบมีคุณธรรมด้วย

นี่พูดถึงนะ นี่พูดแบบนี้บ๊อบ ้วยรุ่นไฉ่ เขาคิดแบบไม่บรรทัด หลวงพ่อบอกให้ซื้อสัตย์นะ เจออะไรฟ้องเขาหมดเลย

เดี๋ยวก็มีปัญหาไง ซื้อสัตย์แต่ต้องมีสติมีปัญญา กาลเทศะ มันมีกาลละมีเทศะ มีควรไม่ควร มีต่างๆ โอ้โฮ! ชีวิตคนมันต้องมีปัญญาอย่างนั้นมันถึงจะเป็นได้ไง

นี่พูดถึงว่า เราเห็นใจมาก เห็นใจมาก เพราะอายุ ๑๔-๑๕ แล้วพออายุ ๑๔-๑๕ มัน เป็นวัยรุ่นแล้วมันกระทบกระทั่งกันนะ มันจะต้องอยู่ด้วยกัน ว่าอย่างนั้นเถอะ แล้วทำไมเราต้อง ให้อภัย

การให้อภัยคือรักษาชีวิตของเราให้มันตลอดรอดฝั่ง รักษาชีวิตเราให้ดีงามไปข้างหน้า ฉะนั้น ถ้าทำได้ นี่มันเป็นเด็กใจ ถ้าเราเป็นผู้ใหญ่ ถ้าฝึกหัดมาแล้วจะเข้าใจ

เหมือนเรา เมื่อก่อนเราก็เป็นเด็กอย่างนี้ ว่าอย่างนั้นเลย เมื่อก่อนเราเป็นวัยรุ่น ไม่มี ใครขวางหน้าได้เหมือนกันนะ ฉะนั้น ใ้มันมันจบมาแล้ว ใ้มันเป็นอดีต คิดแล้วมันก็อย่างว่า สิ่งนั้นไม่ดีเลย เสียใจ ไม่ดีเลย แต่มันผ่านมาแล้ว ผ่านมาแล้ว แต่ตอนนี้ยังโชคดี ยังได้มาบวช บวชแล้วได้ครูบาอาจารย์ที่ดี มีความเชื่อในหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เชื่อในหลวงตา เชื่อในหลวง ปู่เจ้ายะ องค์อื่นที่เขาจะพานอกกลุ่มนอกรทาง ดินะ ไม่ไปกับเขา

มีคนมาชวนเยอะ ให้ไปทำอย่างนั้นๆ เพราะเวลาคนชวน สังคมใหม่ๆ เขาต้องการการ ประชาสัมพันธ์ ต้องการการยอมรับ เขาก็พยายามจะชักนำทั้งนั้นนะ แต่เราไม่ไปกับเขา สิ่งใดที่ ไม่ถูกต้อง ใช้เซนส์ของตัวเองพิจารณา ไม่ใช่ เราไม่เอา

หนึ่ง เราได้บวชได้เรียน ได้ครูบาอาจารย์ที่ดี แล้วก็พยายามเร่งความเพียรของเรา มันก็ จะมีความคิดอย่างนี้ มีความคิด เหว่ยอมระงับด้วยการไม่จองเวร ไม่จองเวรไม่จองกรรม เหมือน หลวงตาท่านสอน นั่นเป็นกรรมของสัตว์ นั่นเป็นเรื่องของเขา ใครจะทำดีทำชั่วมันเรื่องของเขา มันเรื่องของเขา แล้วเรื่องของเราละ เรื่องของเราทำดีของเรา ใครจะทำดีทำชั่วมันเรื่องของเขา เรื่องของเขา

หลวงตาท่านสอนทุกวัน จะให้คนดีทั้งหมดเป็นไปไม่ได้ แต่มันเรื่องของเขา เราจะทำ คุณงามความดีกันนะ เราจะสร้างคุณงามความดีกันนะ นี่พูดถึงว่าทำไมถึงต้องให้อภัย จบ

ถาม : เรื่อง “การปิดวาจา”

ถูกรบกวนกราบถามหลวงพ่อดีๆ เกี่ยวกับเรื่องการปิดวาจา การปิดวาจาของลูกคือ การมาวัด หรือขณะภาวนาอยู่ไม่ส่งเสียงรบกวนผู้อื่น แต่ลูกเคยอ่านประวัติของพระสงฆ์บางรูป ท่านปิดวาจาถึง ๓ เดือน คราวก่อนลูกมาวัด เจอพี่เขาภาวนาอยู่ที่วัด แต่ไม่ได้คุยอะไรกัน เพราะพี่เขาบอกช่วงนี้ปิดวาจา ลูกจึงอยากกราบถามหลวงพ่อดีๆ เกี่ยวกับการฝึกตนให้ปิดวาจา หรือการปิดวาจาเป็นส่วนหนึ่งที่ลูกควรฝึกหรือปฏิบัติตอนภาวนาหรือเปล่าคะ

ตอบ : การปิดวาจามันเป็นกติกาของผู้ที่ปฏิบัติใ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเนะ เวลาเขาแบบว่าถูกต้อง วัตร ๑๓ การปิดวาจามันเป็นการคิดของนักปฏิบัติว่าเราจะไม่พูดกับใคร เขาเรียกว่าปิดวาจา

ปิดวาจา เราปิดวาจา ๑ วัน ปิดวาจา ๗ วัน ปิดวาจาเท่าไร บางคนปิดวาจา ๓ เดือน การปิดวาจาคือการไม่พูด แล้วเขาก็จะถือสมุดไว้เล่มหนึ่ง แล้วก็มีการปากกาไว้หนึ่งด้าม เวลาเจอใครถามว่า “คุณจะไปไหน”

“อิฉันปิดวาจาอยู่ค่ะ”

แล้วเขาถามว่า “แล้วปิดวาจาแล้วได้ประโยชน์อะไร”

เขาก็จะเขียนเลย “เพราะฉันตั้งใจจะปฏิบัติค่ะ”

ที่นี้การปิดวาจา การปิดวาจาเป็นการคิดว่าตัวเองจะได้ความสงบระงับ แต่ครูบาอาจารย์ของเราบอกว่า การปิดวาจามันปิดได้เฉพาะเปลือกนอก แต่ในหัวใจมันจะพูดมากกว่า คนที่พูดปกติสองเท่า เพราะมันต้องคิดมาก มันต้องเขียนมาก

ที่นี้การปิดวาจามันเป็นเทคนิค มันเป็นเทคนิคแบบว่า อย่างเช่นเราจะปฏิบัติ แล้วใครๆ ก็จะมาถาม มาถามปัญหาเยอะๆ เราบอกว่าเราปิดวาจาแล้ว พับ! ทุกคนห้ามพูดกับเรา มันเป็นอุบายข้อหนึ่งที่ทำให้เราไม่ต้องคุยกับใครไ้

การคุยกัน หลวงตาใช้คำว่า “สุ่มหัว” การสุ่มหัวนินทากันมันไม่เป็นประโยชน์หรอก แล้วเวลาคุยกัน เริ่มต้นคุยธรรมะ พอธรรมะหมดแล้วก็นินทาเขาแล้ว จะนินทาคนนั้น จะ

นินทาคนนี้ ถ้าคนที่ฉลาด ปิดวาจา แต่ใจมันยังนินทาอยู่ แหม! ถ้าได้เปิดวาจาจะได้พูดสักสองคำ ปิดวาจาไปแล้วก็ไม่ได้พูด

เราบอกว่า การปิดวาจา จะบอกว่าถ้าไม่รู้เรื่องเลย ในวงปฏิบัติเขาจะหาว่าไม่รู้ การปิดวาจาคืออกติกา เป็นกติกาก็เราสร้างกับตัวเองว่าเราจะไม่พูดออกมาจากปาก ๑ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมง ๑ วัน ๗ วัน ๘ เดือน แล้วแต่คนปิดวาจา เราเคยเห็นบางคนบอกว่าตั้งใจปิดวาจาทั้งชีวิต เราเคยเห็นอยู่ แต่ตอนเราเห็นเขายังเป็นเด็กๆ ด้วยนะ จนป่านนี้เขาเปิดวาจาหรือยังก็ไม่รู้ แต่เขาคงทำไปไม่ได้หรอก

ที่นี้เวลาคนบางคนตั้งใจจะทำ แต่ทำไปได้หรือไม่ได้ไม่รู้ เพราะนี่มันเป็นสัจย์ แต่เราจะดูถูกคนไม่ได้นะ บางคนเขาตั้งใจจะแล้วเขาทำของเขาได้จริงๆ นะ ถ้าทำได้จริงๆ เขาก็ทำของเขาไป

แต่จะย้อนกลับมาที่พระพุทธเจ้าก่อน มีในสมัยพุทธกาล คนที่จะปฏิบัติ ปฏิบัติพุทธกิริยา ทำปฏิบัติต่างๆ พระพุทธเจ้าก็ไปลองกับเขามาหมดแล้ว แล้วมันมีอยู่คราวหนึ่งมันมีพวกพราหมณ์เขาปฏิบัติเหมือนสุนัข เขาเดินแบบสุนัข กินแบบสุนัข ใช้ชีวิตแบบสุนัข ทำอย่างนี้มาหลายปี แล้วก็มาถามพระพุทธเจ้า วันนั้นเขามาถามพระพุทธเจ้า บอกว่า เขาปฏิบัติถือข้อวัตรสุนัข เขาทำแล้วเขาจะได้บุญไหม

เพราะในความเชื่อของเขา ใครทำพุทธกิริยา ใครทำอะไรมันจะได้บุญกุศล เขาอยากได้บุญกุศลไง แต่ด้วยปัญญาของเขา เขาไปปฏิบัติข้อวัตรปฏิบัติแบบสุนัข

พระพุทธเจ้าบอกว่า “อย่าให้เราพยากรณ์เลย” คืออย่าให้พูดเลย เขาก็อ้อนวอนขอครั้งที่ ๒ พระพุทธเจ้าบอกว่า “เธออย่าให้เราพูดเลย” เขาก็อ้อนวอนครั้งที่ ๓

พระพุทธเจ้าบอกว่า “ถ้าเธอตายไป ถ้าเธอไปเกิดในภพหน้า เธอก็จะได้เป็นสุนัขไง อ้าว! เพราะในปัจจุบันนี้เธอยังไม่ได้เป็นสุนัขเลย เธอยังคิดอยากจะเป็นสุนัข แล้วเวลาเธอตายไปเธอจะเป็นอะไรล่ะ ก็เป็นสุนัขไง”

นี่ไง ความเข้าใจผิดของคนที่ว่า มีข้อวัตร จะมีข้อวัตรอย่างนั้น จะทำอย่างนั้นว่าจะ เป็นบุญ ทำอย่างนั้นจะเป็นประโยชน์ไง ถ้ามันทำโดยที่ไม่มีครูบาอาจารย์ ทำโดยไม่มีใครบอกไง ทำแล้วก็ได้ผลอย่างที่ตัวเชื่อไง นั่นคือความเชื่อ พอความเชื่อทำสิ่งใดแล้วมันก็ได้ผลตอบในการกระทำนั้นไง เพราะกรรมคือการกระทำไง ใครทำสิ่งใด ทำดีก็ได้ดี ทำชั่วก็ได้ชั่วไง ใครทำรูปแบบใดมันก็ได้รูปแบบตอบสนองอย่างนั้นไง แต่ถ้าไม่มีใครบอกว่าเป็นคุณงามความดี ทำแล้วก็ได้ประโยชน์อย่างนั้นไง

นี่ก็เหมือนกัน การปิดวาทะ มันก็เป็นความเชื่อของนักปฏิบัติด้วยกันว่าเขาจะปฏิบัติ ปิดวาทะไง แต่เราไม่เคยได้ยินได้ฟังว่าหลวงปู่มั่นพาทำเลย เราไม่เคยได้ยินได้ฟังว่าหลวงตา ท่านบอกปิดวาทะอะไรทั้งสิ้นเลย ท่านบอกให้มีสติให้มีปัญญา ให้ควบคุมตัวเองไง

แต่การปิดวาทะ เราเห็นในวงปฏิบัติเขามีการปิดวาทะกัน แต่ถ้ากรรมฐานเราบอกว่า มันปิดที่ปาก แต่มันปิดใจมันไม่ได้ ไม่มีใครปิดวาทะใจได้ ถ้าปิดวาทะที่ใจไม่ได้เพราะมันยังมีกิเลสอยู่

ฉะนั้น ถ้าเรามีสติมีปัญญาขึ้นมา ทำสมาธิ ทำสมาธิเป็นสมาธิแล้วไม่มีกิริยา ไม่มี การพูดไง นั่นนะปิดคำพูดได้จริง แค่นั้นมาสมาธิมันก็รู้อยู่แล้ว

ถ้าไม่ใช่สมาธิ การปิดวาทะ เราพูดอย่างนี้ให้เห็นไง ไม่ใช่ว่าพอบอกว่าปิดวาทะ ทำอย่างนั้นแล้วพวกเราเชื่อกันไปหมดเลย

ใครทำอะไรมันก็เป็นความเชื่อของเขา แต่ของเรา เรามีครูบาอาจารย์ เรามีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น แล้วเรามีหลวงตา ครูบาอาจารย์เราประพฤติปฏิบัติมา แต่การปิดวาทะมันก็มีที่ใครเป็นคนริเริ่มคิดมา ต้องทำวิจัย ลองทำวิจัยว่าการปิดวาทะนี้เริ่มมาจากไหน แต่ถ้ามันเริ่มมาจากพวกพราหมณ์ พวกอะไรนั้นก็อีกเรื่องหนึ่งนะ

แต่เราก็เห็นอยู่ ในวงกรรมฐานเขาทำกันเยอะ แต่เราไม่เคยทำ เราไม่เคยทำ เพียงแต่เราหลบหลีก

ปฏิบัติใหม่ๆ เหมือนกัน ใครจะเข้ามาหา จะหลบจะหลีก จะไม่ยุ่งกับเขา เพราะเรา
หลบหลีกของเราเอง เราหลบหลีกได้ ในหมู่คณะกัน คนที่ปฏิบัติจริงๆ นะ ใครจะมาวุ่นวายด้วย
เขาเห็น เขาเกรงใจ เขาไม่เข้ามายุ่งหรอก ถ้าเขาเกรงใจ เราต้องทำจริง

พอทำจริงขึ้นมาแล้ว หมู่คณะอยู่ด้วยกันมันรู้คนไหนจริงคนไหนไม่จริง คนไหนภาวนา
จริงๆ คนไหนภาวนาโกหก คนไหนโกหกภาวนา

นี่โกหกภาวนานะ เวลาจะทำช้อว้ตร “อู๋ย! อยากจะภาวนา ฉันเป็นนักปฏิบัติ” พอเขา
ทำช้อว้ตรเสร็จ มันนอน เวลาเขาจะทำช้อว้ตร “อู๋ย! จะภาวนา จะภาวนา” นี่ภาวนาโกหก

ถ้าภาวนาแท้ๆ นะ เขาทำช้อว้ตรเขาก็อยู่กับพุทโธ จะกวาดวัด จะทำสิ่งใด เขา
อยู่กับพุทโธ เขาทำด้วยกิริยา แต่ใจเขาภาวนาของเขาไป ถ้าคนภาวนาเขาภาวนาในใจ
ของเขา เขาทำของเขา แล้วเวลาคนภาวนาเขามีสติ เขาสงบระงับของเขา ถ้าคนที่อยู่
ด้วยนะ เขาเกรงใจ ถ้าทำได้จริง เขาเกรงใจ

เวลาคนสนิทกันเขาก็พูดเล่นนะ จะแหย่ จะล้อ จะหยอก การแหย่ การล้อ การหยอก
นักภาวนานะ เขาแหย่ เขาล้อ เขาหยอก เขาดูสติไป ถ้าแหย่ ถ้าล้อ ถ้าหยอกแล้วเขายังมี
สติสัมปชัญญะ เขาทำจริงของเขา สาธุ สาธุ นะ ลงที่ใจ พอใจมันลงนะ ใ้โฮ! เขาภาวนาจริง จะ
ส่งเสริมเลยนะ

ส่วนใหญ่แล้วเราไม่เชื่อว่าเขาจะจริงหรือไม่จริง แต่ลองได้ทดสอบนะ ได้หยอกได้ล้อ
กันแล้ว เขาจริง พอเขาจริง เราจะไปทำบาปกรรมใหม่ เราก็จะส่งเสริมเขา

แต่เริ่มต้น เพราะเราก็ไม่จริง เพราะเราไม่จริงอยู่แล้ว เจอใครเราก็ไม่เชื่อว่ามันจริง ไม่
จริงมันก็เล่นหัวกันอยู่อย่างนั้นนะ แต่ถ้าวันไหนไปเจอคนจริงนะ เขาจะเชื่อของเขา เขาจะลง
ของเขา แล้วเขาจะทำประโยชน์กับเขา ถ้าประโยชน์กับเขา นี่ไง นี่พูดถึงในวงปฏิบัติเขาดูความ
จริงจัง ดูเป็นความจริง

แต่ใ้การปิดวามันก็เป็นเรื่องหนึ่งนะ ที่นี้เพียงแต่ว่า ภาษาเราว่า ใ้พวกปฏิบัติ
ใหม่ๆ พวกด้อยวุฒิภาวะจะทำอย่างไรมันก็ต้องมีกติกานั้น จะเดินจงกรมก็ว่าก็รอบ วันนี้จะ

ปิดวจา ๒ ชั่วโมง จะเดินจงกรมก็ต้องจุดธูปจุดเทียน ตั้งนาฬิกา มันจะทูปนาฬิกาทั้งเลย นาฬิกาเดินช้ากว่าดูเลย ทำไมมันเดินช้านัก นี่เวลาให้พวกปฏิบัติใหม่ๆ มันจะตั้งอย่างนี้เยอะมาก แต่ถ้าจริงๆ แล้วไม่มีหรอก เขาเอาจริงเอาจัง เขาดูความจริงอันนั้น

ฉะนั้น นี่การปิดวจาเนาะ เราจะบอกว่า เราจะถามว่า “หรือการปิดวจานี้เป็นส่วนหนึ่งที่ถูกรบกวนประพฤติปฏิบัติ”

ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก เราให้เข้าใจว่า การปิดวจา มันมีกติกาย่างใด ถ้าใครเขาพูดถึง การปิดวจาก็เรื่องของเขา เราก็โอเค เพราะมันเป็นกฎกติกาอันหนึ่งว่าเขาจะปิดวจา เราก็จะไม่ก้าวล่วงเขา แล้วถ้าเราอยากรู้ว่ากฎในการปิดวจาเป็นอย่างไรเราก็ศึกษา

แต่เวลาปฏิบัติไปแล้ว ศิล สมาธิ ปัญญา เรื่องของศีลคือเรื่องของข้อกฎหมาย เรื่องของสมาธิก็เรื่องของสมาธิ เรื่องของปัญญามันยังกว้างขวางใหญ่โตไปข้างหน้าอีกมหาศาลเลย

ไอนี้มันแค่กฏกติกา แล้วกฏกติกานี้ก็เลสใช้หรือธรรมะใช้ ถ้ากิเลสใช้ ใช้ไอ้ใช้ฮวด ถ้าธรรมะใช้ ใช้เพื่อประโยชน์ ใช้เพื่อหลบหลีกตัวเอง ใช้เป็นเกราะป้องกันตัวเองไม่ให้คนเข้ามา รุกรานเรา นี่มันอยู่ที่ว่าใครใช้ไง กฏกติกา กฎหมายใครใช้ ถ้าธรรมะใช้ ใช้เพื่อประโยชน์สังคม เพื่อประโยชน์โลก ถ้ากิเลสใช้ หาดังค์ ใช้ล้างกระเป๋านี้เรามีสติปัญญา เราศึกษาของเรา

นี่เขาบอกว่าเขาต้องศึกษาหรือไม่

ถ้าศึกษาก็ศึกษาว่าให้เรารู้กฏกติกาว่า เพราะเราก็เป็นคนใหม่ อยู่กับโลกเขา เราจะได้รู้ว่ากฏของการปิดวจาคืออะไร ถ้าปิดวจาแล้วมันได้ประโยชน์มากน้อยแค่ไหน ถ้ามันมีมากมีน้อย

ของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนให้คนนอนผ่อนอาหาร ให้ทำลายกิเลส ใ้การปิดวจา มันปิดวจาก็เพื่อการหลีกเลี่ยง ถ้าการหลีกเลี่ยง เราเข้าไปสู่ที่สงบสงัดก็จบ

ที่นี้เขาบอกเขามาวัดแล้วไปเจอพี่คนหนึ่งเขาปิดวจา

เขาปิดวจาเขาคงรำคาญพวกโยมไง รำคาญใช้คนถาม คนนั้นพูดไฉน คนนี้พูดไฉน
เขารำคาญ ปิดวจาเสีย ปิดวจาก็เป็นอุบายอันหนึ่งว่าฉันไม่ต้องพูดกับพวกนี้ พวกเสียเวลา
ฉันจะปฏิบัติของฉัน ใ้พวกเสียเวลาไม่ต้องไปคุยกับเขา ปิดวจา นี่มันก็เป็นการอ้างกฎหมาย
เพื่อป้องกันตัวก็ได้

นี่พูดถึงการปิดวจาณะ ฉะนั้น ปิดวจาก็เป็นกฎเฉยๆ แต่ถ้าเป็นจริงๆ นะ เป็นการ
ปฏิบัติของเรา

นี่พูดถึงการปิดวจา สมควรจะศึกษาหรือไม่

มันต้องรู้ไง คนไทยต้องรู้กฎหมายไทย คนไทยจะปฏิเสธว่าไม่รู้กฎหมายไทยแล้วทำผิด
ติดคุกครับ นี่ก็เหมือนกัน นักปฏิบัติเราก็ต้องรู้สิ ปิดวจามันคืออะไร เราก็รับรู้ไว้ แต่จะทำเพื่อ
ประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์นั้นมันเป็นหน้าที่ของเรา

ถ้าเรามีสติปัญญามากกว่านี้ ไม่ต้องปิดวจาหรอก ปิดหัวใจเลย ปิดกิเลสเลย ฆ่า
กิเลสเลย นั่นนะขั้นสูงสุดคุณธรรมด้วยความแท้จริง เอวัง